

LOS ZAND

COLUMNS UIT DE PERIODE 2024 – 2026

VON SOLO

Coverfoto: Von Solo

Voorwoord

Als ik op de site www.pomgedichten.nl de naam VON SOLO aangeef onder 'berichten zoeken' dan krijg ik vandaag een opgave van 538 items.

VON SOLO verscheen op de site in 2016 als vaste topcolumnist. VON SOLO schrijft en schreef over alles en iedereen en over zichzelf - altijd ontwapenend en eerlijk. Elke column was en is een document humain op zich. Een verslag van de liefde voor het leven in 010 en omstreken. Over hondjes, over religie en wellustige vrouwen, files, stemadviezen, tiny houses, Jezus, Hemingway, Utrecht en Almere, mooie liedjes, expats, de uitgewoonde hoer van Katendrecht, yuppen, Berlijn, dichters, bedwantsen, midlife en Stella Bergsma, knoflooksaus, de DDR en Bukowski, huppeltrutten en takkelullen, yoga, individualiteit, kwetsbaarheden, hockeymeisjes, Tinder, inclusie, Ameland, honkbalknuppels en de BVD, Antwerpen enzovoort enzovoort.

De eerste keer dat ik VON SOLO ontmoette was in Antwerpen - god mag weten hoeveel jaar geleden - een vriendschap voor het leven. Voor zijn prachtige columns heb ik allang een standbeeld opgericht hier in 020.

Pom Wolff, 2 februari 2026

Inhoudsopgave

Inleiding	1
Koud	4
Bomen	7
Tinder	10
Vrouwen	14
Condoom	17
Kater.....	19
Mens.....	21
Schrijver	23
Acteur.....	25
Vader.....	28
At first sight	30
De Markt.....	32
Vitale organen	34
Hemingway	37
Stigmata	39
Deugen	41
Franky	44
Pelikaan	47

Inleiding

Al meer dan vierhonderd columns ben ik bezig mijn levensverhaal te schrijven en mijn kijk op de wereld om me heen. Deze schrijfsels worden meestal wel door een aantal mensen gelezen en soms lees ik ze ook voor. De expressie heeft zoveel namen en vormen. Noem het zoeken naar de zin van het leven. Of zoeken naar erkenning of zoeken naar begrip van de zaken die mijn wereld vormen. De wereld waar ik nu zo'n vijftig jaar in rond hobbelen. Waar ik twee kinderen ter aarde heb geholpen. Twee speelfilms heb gemaakt. Twee keer niet verder dan de halve finale van het NK Poetry slam kwam, of was het drie keer? Dat weet ik niet meer. Een aantal malen ben ik door het oog van de naald gekropen. En de liefde, ja de liefde, laten we die vooral niet vergeten. Het heeft me best wat tijd gekost om me bewust te worden van wat ik meegemaakt had, of welke plek ik dat in een verteltrant kon geven.

Laatst zat ik op een station te wachten in de zon. Daar gleed een jonge vrouw van om en nabij de twintig voorbij. Haar schaarse kleding gaf me de kans haar te lezen als een stripboek. Van top tot teen was ze bedekt met plaatjes. Grote en kleine. Mijn eerste gedachte was de vraag, hoe een meisje van die

leeftijd aan het geld gekomen was om zoveel tatoeages te betalen. Daarop klasseerde ik haar snel als rijk, blank en verwend. Cynisch dacht ik bij mezelf, dat ik haar verhaal wel zou willen opschrijven. Het kon niet anders of er zat een hele wereld van belevenis achter. Het intrigeerde me ook, dat ze al op zo'n jonge leeftijd, zoveel ervaringen verzameld had, dat er op haar lichaam bijna geen plaats meer was om nog iets nieuws op te schrijven. Tijd om ze aan te spreken had ik niet, ze was alweer verdwenen, toen ik opkeek uit mijn mijmering.

Terug in de trein peinsde ik nog wat na over mijn ergernis. Was het jaloezie? Dat het getatoeëerde meisje meer geld ter beschikking had en meer geleefd had, dan ik ooit zou doen? Toen bedacht ik me, dat het best mogelijk zou zijn, dat er helemaal geen verhaal achter de plaatjes zou hoeven te zitten. Dat het enkel reacties op impulsen zouden hebben kunnen zijn. Aankopen in een vlaag van uiterlijke hebzucht. Meer willen en snel. Tot alles op is en er een nieuw doel in het leven gekozen kan worden. Misschien moet ik me erbij neerleggen, dat haast, kwantiteit en snelheid de nieuwe maatstaven voor wellevendheid zijn. Als een zwerm sprinkhanen, bewegen de hedendaagse hedonisten zich voort door het landschap van ervaringen. Als zij geweest zijn, is